

IPA MC NL

Blue Rider

International Police Association MotorClub Nederland 01 2026

IN DEZE UITGAVE ONDER ANDERE:

IPA Photography Competition 2026, Blue Light Ride 2025, Midwinterrit 2025, Openingsrit 2026 en Loud Pipes Save Lives?

INHOUD

uitgave 01 2026

- 04 ▶ BESTUUR IPA MC NL
- 05 ▶ VOORWOORD
- 06 ▶ IPA PHOTOGRAPHY COMPETITION 2026
- 07 ▶ COLUMN AART WESSELS
- 08 ▶ BLUE LIGHT RIDE 2025
- 10 ▶ HERINNERT U ZICH DEZE NOG?
- 13 ▶ COLUMN KEES ARENDS
- 15 ▶ MIDWINTERRIT 2025
- 17 ▶ OPENINGSRIT 2026
- 18 ▶ LOUD PIPES SAVE LIVES?

05

17

www.ipa-mc.nl

VOORZITTER

RON VAN VEMDE

vz-motorclub@ipa-nederland.nl

SECRETARIS VICE-VOORZITTER

AART WESSELS

motorclub@ipa-nederland.nl

2E SECRETARIS ALGEMEEN BESTUURLID

FRED DE WIT

webredactie-motorclub@ipa-nederland.nl

TOERCOMMISSARIS REDACTIE

RENÉ VAN OERS

toercom1-motorclub@ipa-nederland.nl

PENNINGMEESTER

TON SPIERINGS

pm-motorclub@ipa-nederland.nl

TOERCOMMISSARIS WEBMASTER

DICK SCHAAP

toercom2-motorclub@ipa-nederland.nl

TOERCOMMISSARIS

HANS KUYPER

toercom3-motorclub@ipa-nederland.nl

BANKREKENING

NL66 RABO 0174976100

t.n.v. IPA Nederland Afdeling Motorclub.

REDACTIE:

Aart Wessels

Voor alle actuele informatie: raadpleeg het Forum.

VORMGEVING & REALISATIE:

Otto Esselink in nauwe samenwerking met Uitgeverij PCV vof te Heerlen.

Advertenties Peter Hamers en Gerard Vlek.

COVERFOTO:

Blue Light Ride 2025

UITGEVER & DRUKWERK:

PC Vlek
www.pc-vlek.com

Uitgeverij PCV vof
Peutzstraat 56,
6412 HZ Heerlen
T 045 - 5729581
E info@pc-vlek.com
I www.pc-vlek.com

VOORWOORD

Hans Kuyper

TOERCOMMISSARIS

Mijn naam is Hans Kuyper en ik ben 65 jaar oud. In 1982 ben ik – als broekie van 22 jaar - begonnen op de politieschool te Amsterdam en nadat ik de opleiding had afgerond werd ik geplaatst op bureau Warmoesstraat.

In 1992 stapte ik over naar de Spoorwegpolitie in Zwolle. Vanaf 2000 werd de spoorwegpolitie ondergebracht bij het KLPD. In 2009 kwam ik terecht bij UPI van de Spoorwegpolitie te Utrecht. Daar heb ik gewerkt tot 2015 en toen ging ik “terug naar de basis”: terug naar Amsterdam. In 2022 kwam er weer wat nieuws op mijn pad en sindsdien werk ik bij de intel van de luchtvaartpolitie op Schiphol.

Ik heb nu 47 overheidsjaren. Op 20 juli 2027 word ik 67 en ga ik officieel met pensioen. Ik ben een Tukker en woon halfweg tussen mijn werk en mijn familie in Apeldoorn. Ik ben single en doe naast de politie (waar ik nog 3 dagen per week werk) ook vrijwilligerswerk als chauffeur op de buurtbus.

Ik heb mijn motorrijbewijs sinds ik 19 jaar ben. Ik heb sinds 2020 een Kawasaki Versys 1000, daarvoor heb ik 21 jaar op een Honda CB900 F2b Bol d’Or gereden.

Ik ben sinds vorig jaar toercommissaris van de IPA MC. Daarnaast ben ik ook nog lid van de motorclub Mc’93 uit Nij-

verdal en ik word daar mogelijk vanaf volgend jaar voorzitter. Andere hobbies zijn fotograferen, tekenen, spelletjes doen en naar de sauna gaan.

De buurtbus is niet mijn enige vrijwilligersbaantje: ik ben official/jurylid bij de KNZB bij zwemwedstrijden. Ik zit in de organisatie van de Voorster Triatlon en regel daar de motorrijders die met officials in het fietsgedeelte rijden. Bij de triatlon van Apeldoorn rijd ik zelf met een official achterop.

IPA PHOTOGRAPHY COMPETITION 2026

IPA PHOTOGRAPHY COMPETITION 2026

Organised by the Socio-Cultural Commission

All photographs should be sent together with the official entry form
by email to the following email address: anetasobieraj@ipapolska.pl

* Deadline for entry is 31st July, 2026

* Scan QR Code for details

COLUMN AART WESSELS

In 2024 heb ik het secretariaat van de MC overgenomen van Kees Arends. Kees was gedurende heel lange tijd secretaris van de IPA, maar besloot vanwege ernstige gezondheidsproblemen zijn functie ter beschikking te stellen. En omdat ik al geruime tijd plv. secretaris was lag het voor de hand dat ik hem zou opvolgen.

Dat dat geen makkelijke opgave zou zijn, wist ik van tevoren. Kees was een echte "spin in het web" en was van alle administratieve regelingen binnen IPA en de IPA MC precies op de hoogte. In 2025 kwam daarbij dat Ed eveneens door ernstige gezondheidsproblemen zijn functie als voorzitter ter beschikking stelde en ik samen met Ron een nieuwe start mocht maken. Wat mij daarbij het meest is opgevallen? De stijl van voorzitterschap onder Ron is totaal verschillend van die van Ed. En dat was behoorlijk wennen, maar dat gaf mij ook de gelegenheid om mijn eigen draai aan het secretariaat te geven, uiteraard met respect voor het werk wat Kees en Ed in de afgelopen jaren hebben verricht.

Kees en onze oud-voorzitter Ed hebben de IPA MC groot gemaakt en op de kaart gezet.

Hoewel het secretariaat een vrijwilligersbaan is (evenals alle andere functies binnen het bestuur) is het zeker geen vrijblijvend gebeuren. Ik heb te maken met deadlines voor ons eigen motorblad Blue Rider, deadlines vanuit het Landelijk Bestuur van IPA NL en ik ben min of meer eerste aanspreekpunt voor allerlei vragen en opmerkingen, zowel vanuit onze eigen leden als van daarbuiten. Ziedaar de "spin in het web".

Maar na een roerig begin is alles nu een beetje op zijn pootjes geland en krijg ik het secretariaat steeds beter onder de knie. En dat zorgt er dan weer voor dat ik mijn andere vrijwilligersbaan ook weer wat meer aandacht kan geven.

Ik ben namelijk sinds 2025 ook secretaris bij de Reddingsbrigade Maasplassen. De Reddingsbrigade is een kleine vrijwilligersorganisatie die met twee snelle boten voor veiligheid op het water zorgt. En

die veiligheid kun je best breed noemen: van assistentie bij boten met motorpech tot het verlenen van eerste hulp bij ongevallen aan boord. Soms werken we samen met onze burens, de Reddingsbrigade Roermond. Maar ook de Belgische politie weet ons steeds vaker te vinden bij problemen. Want dat is het unieke van ons werkgebied: we bestrijken ook een klein deel van Belgisch vaarwater en daar gelden weer andere regels dan bij ons in NL. We zijn in het vaarseizoen van april t/m oktober ieder weekend op het water en als het nodig is kunnen we ook assistentie verlenen buiten deze tijden. Het behoeft geen betoog dat ik het varen met de snelle boten van de Brigade (bijna) net zo leuk vind als het rijden op mijn motor. Onze boten varen maximaal 60 à 70 km p/u en hoewel dat niet heel erg snel lijkt is dat op het water best een hoge snelheid.

Het motorrijden zal echter altijd op de eerste plaats blijven staan, dat doe ik al vanaf mijn 20e jaar. Vorig jaar heb ik een mooie BMW R1200CL cruiser aangeschaft en daar geniet ik met volle teugen van. Het geroffel onder mijn zadel bij alle ritten is een gevoel dat ik nergens anders krijg, het bedwingen van lastige bergpassen met ontelbare haarspeldbochten of het maken van lange buitenlandse reizen op de motor zijn ervaringen die ik op de boot nooit zal krijgen. Niet voor niets is mijn motto: Elke bocht is een feestje!

BLUE LIGHT RIDE BRENGT LICHT IN DE DUISTERNIS

Op woensdag 10 december 2025 werd de vierde editie van de International Police Association Blue Light Ride verreden. Dit evenement wordt georganiseerd onder de vlag van IPA Limburg-Noord en staat in het teken van het verrassen van zieke kinderen en bewoners van in dit geval het VieCuri Medisch Centrum in Venlo. Tijdens de Blue Light Ride zetten hulpverleners van verschillende hulpdiensten zich gezamenlijk in om zieke kinderen hopelijk even te laten vergeten dat ze ziek zijn. Het samenbrengen van al deze first responders en het vergroten van cohesie tussen al deze diensten is dan ook de tweede doelstelling van de Blue Light Ride.

Die middag reed er een colonne van zo'n 120 hulpverleningsvoertuigen vanuit attractiepark Toverland in Sevenum naar VieCuri Medisch Centrum in Venlo. Onderweg stonden duizenden mensen langs de route de hulpverleners toe te zwaaien en werden bewoners van verschillende zorginstellingen begroet.

Bij VieCuri aangekomen mocht de vijfjarige Loa aftellen, waarmee ze een oorverdovend schouwspel van sirenes en zwaailichten in gang zette. Boten op rivier de Maas en een rondcirkelende politiehelikopter maakten het plaatje compleet. Dit zorgde bij menig hulpverlener voor kippenvel en betraande ogen.

Vervolgens deelden hulpverleners op de kinder- en kraamafdeling cadeautjes uit. De stralende gezichten van de kinderen maakten indruk. Wat volgde waren mooie ontmoetingen tussen zieke kinderen en hun broertjes en zusjes enerzijds en hulpverleners anderzijds.

In de tussentijd deelden leden van IPA Limburg-Noord op de parkeerplaats soep uit aan de aanwezige hulpverleners. Om dit voor te bereiden hadden enkele (partners van) leden de hele dag in de keuken gestaan. Dit jaar waren ook landelijk secretaris Kees Jongh en landelijk penningmeester Pieter van der Wal van de partij.

Dit jaar organiseerde IPA Limburg-Noord voor de eerste keer een driedaagse uitwisseling rondom de Blue Light Ride. IPA leden uit Engeland, België, Duitsland en Schotland genoten van een leuk programma waarbij, naast deelname aan de Blue Light Ride, ook een diner en bezoeken aan een politiebureau en trainingscentrum op het programma stonden. Door enkele van hen waren zelfs dienstvoertuigen meegenomen, iets wat door zowel de kinderen als het publiek erg werd gewaardeerd. Een van de aanwezige IPA leden greep zelfs de kans op bij een lid van de IPA Motorclub achterop te stappen om het evenement zodoende nog intenser te kunnen beleven. De buitenlandse IPA leden kijken terug op een prachtige ervaring die smaakt naar meer. De eerste contacten zijn al gelegd en er zijn al mooie ideeën gedeeld voor toekomstige activiteiten en ontmoetingen.

Volgend jaar wordt de vijfde editie van de Blue Light Ride georganiseerd waarbij we hopelijk nóg meer IPA-leden uit verschillende landen samen kunnen brengen.

Voor foto's en spectaculaire video's van misschien wel het mooiste "feel good" evenement dat de IPA in Europa organiseert, zie www.bluelightride.nl

HERINNERT U ZICH DEZE NOG?

In 2016 – en dat is dit jaar alweer 10 jaar geleden – werd de eerste Midwinterrit (Mwr) van de motorclub verreden. Het idee kwam voort uit de klimaatverandering die – ook toen al – duidelijk aanwezig was. Grote hoeveelheden sneeuw waren er in de jaren voorafgaand aan de eerste Mwr niet meer gevallen en de Nederlandse winter begon steeds meer te lijken op een uitgestelde zomer, weliswaar met wat lagere temperaturen.

In de jaren na 2016 werd de Mwr meerdere keren verreden, maar werd ook een aantal keer besloten de rit niet te verrijden i.v.m. de weersomstandigheden. De eerste rit was er een om over naar huis te schrijven omdat wij tijdens die rit begeleid werden door de Kerstman, die hoogstpersoonlijk op zijn motor naar ons kikkerlandje was gereden om bij onze rit aanwezig te zijn.

COLUMN KEES ARENDS

Ik denk er nog regelmatig aan. Mijn tijd als secretaris van het mooiste district van de IPA. De hectiek die erbij komt kijken. Vergaderingen plannen, agenda's uitschrijven, notuleren en de notulen in zo kort mogelijke tijd maken. Corresponderen met IPA partners, kopij maken of verzamelen voor de Blue Rider die ook 2 keer per jaar gevuld moet worden. Maar o zo'n leuke tijd, eerst met Willem Zuiderveld en later Ed Hermans, die ieder op hun eigen wijze de voorzittershamer hanteerden. En natuurlijk, wisselend, de andere bestuursleden, waarmee ik ook altijd een goede band heb gehad.

Mijn vakanties beperkten zich de laatste jaren nationaal. Het buitenland zoek ik niet meer en er is heel veel moois in eigen land. Op nog geen 3 uur rijden van mijn huisje kan je prachtig met een bootje Fryslân verkennen. De natuur is schitterend, mooie gebieden om een toer te maken met de auto of zoals ik "vroeger" deed, met de motor. Ik weet nog wel dat we met een mooie motortocht met de IPA MC uitkwamen op een weg waar we op een afstand al vele statieven zagen waarop fototoestellen stonden met lenzen die van een koolmees een struisvogel konden maken. En deze vogelspotters gaan natuurlijk geen stap opzij voor ronkende motoren die hun plezier vergallen. Met beide benen over de grond door de slijk naast het idyllische polderweggetje om toch door te kunnen. Vogelspotters en motorrijders blijken dus geen enkel raakvlak met elkaar te hebben.

Zo rijd ik dus wel eens door deze mooie provincie. En dan kom je door een dorpje Wijnjewoude, in het bosrijke Zuidoost Friesland. Een dorpje wat in 1974 is ontstaan door samenvoeging van Duurswoude en Wijnjeterp met ruim 2100 inwoners.

Wijnjewoude denk ik dan, ja daar is het allemaal begonnen precies 25 jaar na de samenvoeging, waar de oprichtingsvergadering, gevolgd door een toertocht, werd gehouden. Niet toevallig daar, als je weet dat een van de oprichters en de eerste voorzitter in het 14 kilometer noordelijker gelegen Drachten woont. Een bestuur wat gekozen werd met noorderlingen en mijn persoon als enige vreemde eend uit het mooie Noord-Brabant. Bij een landelijke club moeten bestuursleden ook uit alle delen van het land komen, was mijn mening.

En zo vergaat het mij goed. Een jaar is zo om en ik heb veel plezier in deze vrijwillige arbeid.

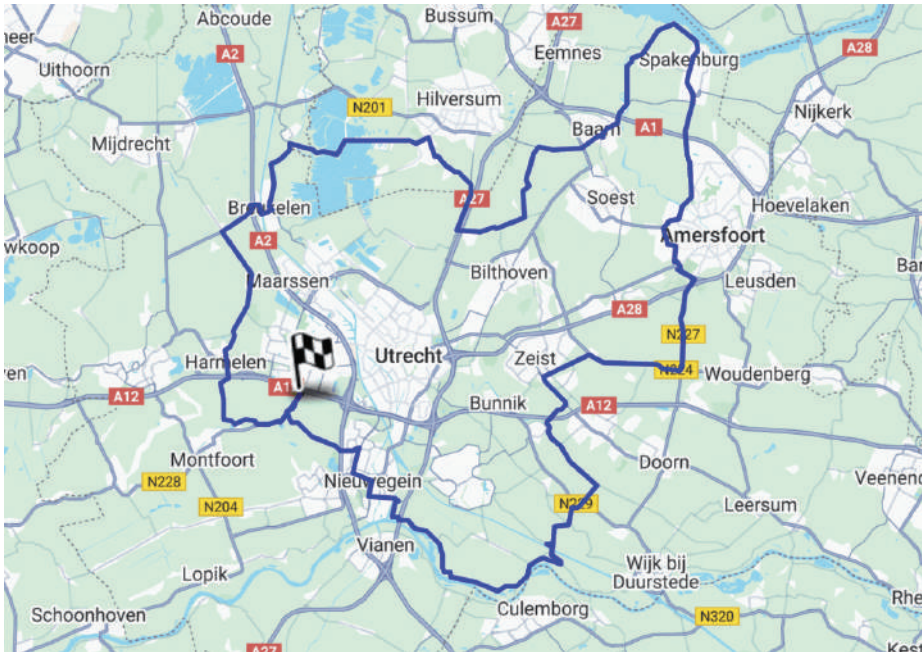
Eind 2014 ging ik na 39 jaar militair te zijn geweest met FLO (Functioneel Leeftijd Ontslag). Oftewel, wegwezen. Destijds zat ik in de fase van de "Hillen bezuinigingen" waar 15.000 militairen het veld moesten ruimen, dus bijtekenen na mijn 57e, vergeet het maar. Leuke dingen gedaan in die tijd, maar ook een donkere wolk met mijn gezondheid. Bij toeval kom ik erachter dat ik nierkanker heb en een jaar na mijn FLO wordt mijn nier verwijderd, die voor de helft vol zit met een kwaadaardige tumor. Vanwege de langzame groei van een niertumor moet deze ontstaan zijn aan het begin van deze eeuw, zo'n beetje een jaartje na mijn eerste kennismaking met Wijnjewoude. Het loopt als een rode draad door mijn leven, als begin 2016 wordt ontdekt dat er uitzaaiingen zijn in beide longen. Chemotherapie is er niet voor nierkanker en er is alleen een medicijn dat als "kankerremmer" werkt. Ik ga vanuit Tilburg voor een second opinion naar het Radboud UMC en kom erachter dat je veel zelf kunt doen en niet meteen een medicijn moet krijgen dat ik in Tilburg meteen zou krijgen. Het medicijn werkt op een gegeven moment niet meer en dan houdt het op. Mij werd in

Tilburg ook maar max 5 jaar gegeven terwijl ik nu al ruim 10 jaar verder ben. Tijdens mijn behandeling in het Radboud heeft men daar mij alleen gevolgd om te kijken of en hoeveel groei er in uitzaaiingen zaten. En heb ik 7 jaar zonder medicijnen geleefd. Bizar dat ik nu nog dit stukje aan jullie kan schrijven. Maar na al die jaren heeft het ook een keerzijde. Het medicijn doet na 3 jaar niet meer wat het zou moeten doen en zijn er inmiddels uitzaaiingen in heel mijn lichaam. Daarom moest ik ook stoppen met het secretariaatswerk van de club. En in dit afgelopen jaar denk ik daar ook aan, zoals ik ook veel aan Ed denk, niet als "mijn voorzitter" maar als vriend. Ed gaat ook zichtbaar achteruit, iets wat mij verdrietig maakt.

In het Radboud hoorde ik eind vorig jaar dat ik wellicht naar einde leven zou gaan in dit voorjaar. Ik heb nog geen pijn of benauwdheid, maar merk wel dat ik achteruit ga. Ik ben heel moe, loop langere stukjes met een rollator en lig vroeg in bed. Maar ik doe ook nog leuke dingen met Mieke, de (klein)kinderen en ga regelmatig nog een weekendje weg. De lente breekt weer aan en daar worden wij allemaal vrolijk van, het zonnetje, het fluiten van de merels in de vroege ochtend en dan lekker toeren met de groep. De eerste rit voor jullie is al weer geweest op 20 maart, en ik probeer nog te komen naar de DLV. Voor nu ga ik weer een weekend weg plannen, misschien wel naar Fryslân, lekker toeren en dan door Wijnjewoude, daar waar het allemaal begon.

MIDWINTERRIT 2025

145 KM PROVINCIE UTRECHT

Onder prachtige omstandigheden werd hartje winter 2025 de laatste rit van het jaar verreden: de inmiddels beruchte Midwinterrit. De weergoden waren ons gunstig gezind: technisch weer, heerlijk om een stukje op de motor te toeren.

7 stoere mannen waren 's ochtends in alle vroegte naar Starbucks in De Meern gereden om daar een fraaie route van ongeveer 145 km dwars door de mooie provincie Utrecht.

Het was een mooie rit, tegen de klok in, rond de stad Utrecht.

Na het nuttigen van koffie reden we over de Nedereindseweg richting Nieuwegein. Nieuwegein stelt niet zo heel veel voor en voordat we het wisten waren we er alweer doorheen. Daarna begon de pret pas echt. Via de brug over het Lekkanaal en daarna was het een soort van zwieren en zwaaien over de dijk langs de Lek, richting Zeist en Amersfoort. In die laatstgenoemde stad genoten we

van een goede lunch bij Hotel Amersfoort. Even uitbuiken en daarna voerde de route ons in noordelijke richting naar Bunschoten-Spakenburg, langs het Eemmeer om uiteindelijk aan te komen in Eemdijk. Daarvandaan volgden we een heel stuk het riviertje de Eem, richting Eembrugge en Baarn. Baarn is een van de parels in Het Gooi, maar ook daar

waren we zo voorbij. Na het waterlandschap langs de Lek en de Eem kwamen we nu terecht in de bossen en reden we via Lage Vuursche naar Maartensdijk. Na Maartensdijk door het hart van het Gooische Matras Hilversum, waarbij we het vliegveld passeerden. Vervolgens kwamen we weer in een waterachtig landschap terecht: Nieuw- en Oud-Loosdrecht en de Loosdrechtse Plassen en van daaruit naar Loenen aan de Vecht. Op zomerse dagen ziet het hier zwart van fietsers en wandelaars, waardoor je op de motor heel goed op je tellen moet passen. Maar vandaag hadden we alle wegen bijna voor onszelf: Genieten met een grote G. Nog een pluspunt is dat we hier de tweede dijk van de dag onder onze wielen door konden laten rollen: tot aan Breukelen rijden we langs de Vecht. In Breukelen slaan we af naar Kockengen en rijden we langs Kasteel de Haar naar Harmelen. Het eindpunt komt nu langzaam in zicht: nog "even" naar de Hollandsche IJssel en vervolgens via Achthoven terug naar Starbucks in De Meern. Het was een prachtige route op een heerlijke dag.

OPENINGSRIT 2026

door Dick Schaap

Op vrijdag 20 maart 2026 trapte de eerste rit van het jaar af met maar liefst 18 enthousiaste deelnemers. Wat begon als een rondrit Utrecht, veranderde in een prachtige rit door Midden-Nederland van 143 kilometer. Om 10:30 uur verzamelden we ons bij het Wapen van Bunnik voor een gezellig weerzien na de lange winter. Het bestuur verwelkomde ons met koffie, waarna we in drie groepen van zes man zijn gaan rijden. René, Ger en Teo namen de rol van voorrijder op zich.

De route voerde ons voornamelijk door en rond de Utrechtse Heuvelrug, een geliefde bestemming onder motorrijders. We passeerden bekende plaatsen, bosgebieden en heidevelden, waaronder Lage Vuursche, Zeist, Soestduinen en

de Ginkelse Heide. De route kenmerkte zich door flauwe bochten en lichte stijgingen. Het weer was uitzonderlijk goed en het was een genot om de lichtgroene blaadjes en vroege bloeiers te zien die de lente aankondigden.

Helaas gebeurde er vóór de lunch een ongelukkig ongeval tussen de motoren van René en Ton. Beiden kwamen ten val. Ton viel hard op zijn schouder en René bezeerde zijn pols behoorlijk. De schrik zat er goed in. Desondanks besloten Ton en René door te rijden naar het lunchadres, restaurant 't Hoogt in Soest, een bekende pleisterplaats voor rijopleidingen. De lunch duurde lang vanwege de drukte. Ton en René besloten uiteindelijk de route niet verder te rijden. Tons zoon haalde hem op en zijn motor werd afgevoerd door een ber-

gingsbedrijf. René reed op zijn motor naar huis en liet foto's maken van zijn pols. Gelukkig hadden beiden niets gebroken.

Na de lunch nam Dick als voorrijder de groep van René over. We vervolgden onze weg langs de grens van Utrecht en Gelderland en staken de Nederrijn over met de Veerpont Eck en Wiel. Via de Rijnbandijk met zijn slingers bereikten we het pauzeadres "Het Eiland van Maurik". Door het tijdverlies tijdens de lunch besloten we de route hier te beëindigen. Na een groepsfoto ging ieder huiswaarts.

Een speciale dank aan iedereen die heeft deelgenomen. Ton en René, sterkte gewenst en een spoedig herstel!

LOUD PIPES SAVE

door Aart Wessels

LIVES?

Je kent bovenstaande uitdrukking vast wel. Die wordt hoofdzakelijk gebruikt door rijders met iets minder dan standaard uitlaten. De redenering daarachter is dat automobilisten hen eerder zouden horen dan zien en vervolgens – met name in de file – ruimte maken, zodat wij motorrijders eenvoudig tussen de file door kunnen rijden. Hoewel dat argument heel plausibel klinkt, zijn er best wel wat kanttekeningen bij te plaatsen.

Het eerste argument tegen geluid is dat het lawaai van (te) luide uitlaatpijpen achterwaarts wordt gericht en dat de automobilist vóór je het geluid nauwelijks waar zal nemen, zéker als de autohifi-installatie op standje concertzaal staat. Of als de telefoon plots dwingend om aandacht vraagt.

Het tweede argument heeft niet zoveel met files te maken, maar des te meer met de locaties waar motorrijders zich – al dan niet groepsgewijs – plegen te begeven. Veel bewoners van rustige oorden storen zich mateloos aan het gebrul of gegrom van (groepen) motorrijders die op mooie dagen hun woongenot een beetje in de war komen schoppen.

Nou is lawaai ervaren natuurlijk subjectief, maar er is een organisatie in Nederland die zich ten doel heeft gesteld alle motorrijders illegaal te verklaren vanwege het kabaal wat zij produceren. Wellicht heb je er wel eens van gehoord: de NEFOM (Nederlandse Federatie Omgevingslawaai Motorvoertuigen, www.nefom.nl). Deze club wordt niet gehinderd door enige kennis van zaken en scheert alle motorrijders over één kam: het zijn allemaal lawaaipapegaaien. En hoewel ik het geluid van after market uitlaten over het algemeen zeer kan waarderen, zijn er ook uitlaten waarvan

ik denk: “moet dat nou zo hard?”

Een voorbeeld: zo’n drie motoren terug kocht ik mijn eerste watergekoelde R1200RT.

De motor was niet nieuw en hing vol met allerlei accessoires, waaronder een Akrapovic-uitlaat in plaats van de standaard fabrieksuitlaat. Naast het kleine beetje vermogenswinst dat deze uitlaat opleverde (ongeveer 4 pk) produceerde hij een prachtige zachte grom bij stationair draaien. Tijdens het rijden werd die grom iets harder, maar nog steeds heel acceptabel. Echter, als we een tunnel inreden begon het feest pas echt: dan gaf ik meteen een dot gas en dat was uitiem genieten! De brul (want dat was het) resoneerde prachtig tegen de tunnelwanden en dat zorgde bij ons voor een “oorgasme”. Maar toch... toen ik de motor verkocht en een nieuwe R1250RT bestelde, heb ik de Akrapovic niet aangevinkt op het optielijstje. Want hoewel ik motorrijder in hart en nieren ben en dit jaar mijn 48-jarig motorjubileum vier, vind ik niet dat ik andere mensen met mijn hobby hoeft lastig te vallen.

De NEFOM is weer van het andere uiterste: die vinden zelfs dat een elektrische motorfiets te veel lawaai maakt. Daaruit blijkt maar weer dat de NEFOM

zich niet laat leiden door enige kennis: motorrijders maken lawaai. Punt. Het vervelende is dat de NEFOM ook bij de ministeries en gemeenten op de mat staat en hun argumenten met al dan niet valide en/of verzonnen gegevens onderbouwt.

Overigens is de NEFOM niet heel erg actief (meer): het laatste nieuwsbericht op de website dateert van augustus 2023. Maar zo’n club laat zien dat er altijd mensen zijn die zich ergens aan storen en dat gebeurt helaas soms nogal snel in ons dichtbevolkte landje.

Hoe het ook zij: ik heb altijd (met één uitzondering) standaard uitlaten op al mijn motoren gehad. Ja, het geluid wat die uitlaten produceren is dat van een naaimachine, maar is dat zo erg? Wat heb je aan een vermogenswinst van drie tot vier pk als je motor al een vermogen van ruim 100 pk heeft? Moet je daarom maar andere mensen lastig vallen met jouw hobby? We leven met z’n allen in een klein landje en daarom geldt juist bij ons het devies leven en laten leven. Als we met z’n allen een klein beetje meer om elkaar geven en minder op alle slakken zout leggen kan het best nog wel eens gezellig worden.

Ik wens jullie een fijne motorzomer toe!

